

ler anke formuleret således, at overskridelse af fristen medfører sagens afvisning, medmindre overskridelsen er undskyldelig, eller særlige grunde i øvrigt taler for at behandle sagen.

ad § 11, stk. 4, og retsplejelovens § 475 l.

Bestemmelsen i § 11, stk. 4, må forstås således, at bevilling ikke kan udfærdiges, før anke- og kærefristen er udløbet, *uden* at anke eller kære er sket, eller *uden* at ansøgning om tredieinstansbevilling er indgivet.

Bestemmelsen sammenholdt med retsplejlovsforslagets § 475 l, stk. 3, hvorefter ansøgning om tredieinstansbevilling skal indgives inden 4 uger fra landsretsdommens afsigelse, synes at forudsætte, at ankefristen også ved anke til højesteret skal være 4 uger.

Efter ordlyden af § 475 l, stk. 1, gælder ankefristen på 4 uger kun ved anke til landsret, men en tilsvarende frist må som nævnt også antages at gælde ved anke til højesteret. Det kunne overvejes at placere bestemmelsen om ankefrist i et selvstændigt stykke. I samme stykke bør — på lignende måde som i § 454 om ægteskabssager — indsættes en udtrykkelig regel om, at justitsministeriet ikke kan meddele oprejsningsbevilling, jfr. udvalgets bemærkninger til § 475 l.

Fastsættelse af en frist på 4 uger fra landsretsdommens afsigelse for indgivelse af en ansøgning om tredieinstansbevilling er overflødig, hvis det antages, at ankefristen er 4 uger, og at der ikke kan meddeles oprejsningsbevilling.

Under samme forudsætning kan sidste led i § 11, stk. 4, udgå som overflødig.

Efter rådets opfattelse bør retsplejelovens almindelige regler ikke fraviges, medmindre ganske særlige grunde herfor. Det foreslås derfor, at de almindelige ankefrister (4 uger ved anke til landsret og 8 uger ved anke til højesteret) også anvendes i de omhandlede sager. En ankefrist på 4 uger ved anke til højesteret vil i øvrigt næppe give tilstrækkelig tid til behandling af ansøgninger om tredieinstansbevillinger. Ændringen vil medføre, at adoptionsbevilling ikke kan meddeles før 8 uger efter landsretsdommens afsigelse. Denne forlængelse af fristen kan dog under hensyn til varigheden af en sag, der behandles i flere instanser, ikke tillægges afgørende betydning.

I stk. 1, 1. pkt., bør „underretsdommeren“ ændres til „underretten“.

Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., er ikke hensigtsmæssig. Landsretten bør selv afgøre, om der er grund til at afholde et forberedende møde, eller om hovedforhandling straks kan berammes.

Bestemmelsen i § 475 l, stk. 4, 2. pkt., bør kun gælde kære af kendelser angående afvisning.

Udkast til lov om ændring af retsplejeloven.

ad § 475 b, stk. 1.

Klageren kan foruden en af barnets forældre være begge forældre eller værgen, jfr. § 11, stk. 1, 1. pkt.

Det bør efter rådets mening foretrækkes at udforme værnetingsreglen ved henvisning til klagerens og barnets hjemting, således at der, såfremt hverken klageren eller barnet har hjemting her i landet, gives justitsministeren adgang til at bestemme, for hvilken ret sagen skal indbringes.

ad § 475 c, stk. 1.

Efter denne bestemmelse betragtes som part i sagen den myndighed, der har truffet beslutningen, samt den, der har begæret beslutningen prøvet af retten.

Som nævnt ovenfor bør overøvrigheden i alle tilfælde anses som part i sagen.

Afgørelse efter §§ 9-10 i udkast til adoptionslov træffes under hensyntagen til barnets tarv. I sager, der indbringes for retten, vil der, hvis det barn, der ønskes adopteret, er over 12 år, tillige foreligge et samtykke fra barnet, jfr. udkast til adoptionslov § 6. Barnets interesser under retssagen må derfor normalt anses for tilstrækkeligt varetaget af overøvrigheden.

Efter rådets opfattelse vil der imidlertid kunne forekomme tilfælde, hvor der kan være behov for en selvstændig repræsentation for barnet, og rådet skal derfor foreslå, at der indføres en adgang for retten til at beskikke en værge for barnet, der i så fald indtræder som part i sagen.

ad § 475 c, stk. 2.

Der er efter rådets opfattelse ikke tilstrækkelig begrundelse for at beskikke ad-